

PANASZLÁDA

Először meghatározzuk a beszélőt: mi vagyunk
a nemzedék, amelyik a panaszkultúrára
panaszodik. A megkímélt utódok,
akiket már alig vertek, mégis élethosszig
gyógyítjuk apa- és anyasebünket.
És igen, a fiúk nem voltak katonák.

A halált és a születést úgy dugták el előlünk,
hogy képileg minden részletüket élénk tárták.
Világlátó szemünkkel bármikor adagolhatunk
személyi buborékjainkba némi traumát.

Kiszáradt retinával bámuljuk a népbetegségeket,
a lelkit, a fizikait, a Margit-sziget kavicsait.
Hol felvesszük, hol letesszük a maszkot.
A burn-out kívül-belül világméreteket ölt.
Próbálgatjuk a problémamegoldó kérdésfelvetést.
Mit lehet tenni kiégés ellen? Első lépés a felismerés.
(Amiről nem tudunk, az nem fáj.)

Időnként kigyullad egy erdő, kiég egy vidék,
lángol egy kontinens, és a távolban olvad a
felfoghatatlan sarki jég.
Én vétkem, mi vétünk, a mi igen nagy vétünk.
Kékbálnák gyomra, pelikánok gyomra, teknősök gyomra,
halak gyomra – abban a dobozban jött a vacsorám.
Minek hazudni? Ó a vacsorám.

Bezzeg, ha neked vennék el az élőhelyedet!
Pusztuljon a férgese!
Tombol a kommentháború, és magyarázzák,
hogy nem a föld, értsd meg, nem a föld;
az életformád van veszélyben.

Nem rinyálni kell, hanem cselekedni.
Vedd az idényt, vedd a hazait!
A fogyasztói igények alakítják a piacot.
Pénz beszél, kutya ugat. Mit ugatsz?
Amelyik ugat, nem harap – akkor miért fáj?
Test sincs, ami sajogjon, csak virtuális arcok
jogokkal, véleményekkel, fun factekkel.
Például: amikor a Notre Dame leégett, mik élték túl?
Na mik? Persze hogy a méhek.